

Mietin, miltä profiilisi näyttää nyt, kun aurinko on laskenut, ja sinun on yhtä kylmä kuin minunkin, mutta en tahdo katsoa. Olet siinä rinnallani niin lähellä, ja silti niin kaukana, etten yllä vaikka kurotan. Sinulla on mustalaisen silmät ja pianistin sormet, ja kujeileva hymy, joka tekee mutkan suupieliin, tumma parransänki ja otsalla ikuinen hämärä. Kyllä minä tiedän katsomattakin, kuinka jäntevältä näytät, kun nojaat käsiisi ja seuraat tummenevan taivaan halki piirtyvää valkoista juovaa. Ehkä sinäkin tahtoisit paeta lähestyvän syksyn pakastuvia öitä etelän lämpöön, enkä minä tahdo kieltää, mutten saa sanotuksi sitäkään. Avaan suuni ja ajattelen, että on puhumisen paikka. On aika kertoa jotain, ei vain minusta vaan tästä kaikesta, joka nyt makaa jalkojeni juuressa löytäjänsä vailla. Mutta sanat ovat liian suuria näin pienille asioille, ja niillä on kiire seuraavaan, kiinni johonkin sellaiseen, josta riippuu enemmän. Olisi niin helppoa jättää tämä tähän, unohtua rantaliejun tympeään löyhkään ja pantata rumia sanoja vielä hetki, ehkä viikko tai kaksi. Tai seuraava vuosi. Mutta olen tässä yhä ja ajattelen, vaikka järki haraa vastaan. Vesi seisoo uomassaan mustempana kuin vastarannalla vartova yö. Hiipuneen nuotion ympärillä leijuva savu kirvelee silmiäsi. Jostain taaempaa kantautuva puheensorina törmää seinään ja vaimenee. "Miksi ääneen sanominen on niin vaikeaa?" Ääneni on vieras ja vaitiolosta karhea, mutta tartut harkituin liikkein käsivarteeni ja vedät minut makuulle viereesi. Laiturin kylmät laudat painavat raitaa paitasi selkämykseen. "Ei se ole vaikeaa, kun et mieti mitä sanot. Sinä ajattelet liikaa. Olisit kuin se pötkö kirkkoherra siinä sarjassa, jota katsoit. Täyttäisit hiljaisuutta, olisit äänessä vain äänessä olemisen ilosta." Ajattelen kirkkoherra Applebee-Thorntonia ja pieneen lasiseen vankilaan suljettua kultakalaa, kunnes kosketat kättäni ja työnnät sormet sormieni väliin. "Kenelle tämä talo jää? Kenellä on halua ottaa niskoilleen kahden sukupolven syyllisyys ja pystyyn kuoleva metsä?" "Remontoin kesämökiksi." "Kenelle? Kuka juoksee kesät hautakerolla, ui saastassa, joka hukutti ainoan ihmisen, josta välitit." Vilkaisen tummaa vesirajaa, jonka kuiva kesä oli vetänyt liejusta esiin työntyvän juurakon päältä. Keskiuoman yllä leijuu kylmä sumu, mutta kätesi on lämmin ja päättäväinen. Jos en tietäisi paremmin, voisin luulla, että kuulet. "Ja kuka tämän remontoi, kun sinunkin on mentävä?" Otteesi heltiää hiukan. Olet hämmästynyt ja hiljaisuus kestää kauemmin kuin on tarkoitus. "Mihin minun on mentävä?" "Etelään, jonkun sellaisen luo, joka täyttää äänillä hiljaisuutta, kävelee rantahiekassa, ei mudassa. Joka hengittää oikeaa ilmaa, ei tomua." Päästän sormistasi irti ja olen taas niin kaukana, etten kosketa ketään, liian kaukana suurista sanoista ja äänistä, joilla on merkitys. Kuulen etääntyvät askeleet ja auton, jonka ajovalot valaisevat kesannolle kasvaneen pellon kuivuuttaan kumartavat heinäkorret. Käteni on kalvakkaan läpikuultava. Se on sellainen vielä silloinkin, kun viimeiset sirkat kuolevat ja ensilumi sataa maahan. Liikkeetön vesi jäätyy uomaansa myöten ja kuura peittää juurakon valkoiset luut.